

Ideiglenes változat

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2017. február 15.(*)

„Elzetes döntéshozatal – A tőke szabad mozgása – EUMSZ 64. cikk – Harmadik országokba irányuló vagy onnan származó, pénzügyi szolgáltatások nyújtásával összefüggő tőkemozgás – Svájci bankszámlán elhelyezett pénzügyi eszközök – Utólagos adómegállapításról szóló határozat – Az utólagos adómegállapítás elévülési ideje – Az utólagos adómegállapítás elévülési idejének a lakóhely szerinti tagállamon kívül található követelések esetében történő meghosszabbítása”

A C-317/15. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott elzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hoge Raad der Nederlanden (holland legfelsőbb bíróság) a Bírósághoz 2015. június 26-án érkezett, 2015. április 10-i határozatával terjesztett el az elzete

X

és

a **Staatssecretaris van Financiën**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (kilencedik tanács),

tagjai: C. Vajda (előadó), tanácselnökként eljárva, K. Jürimäe és C. Lycourgos bírák,

előtanácsnok: P. Mengozzi,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a holland kormány képviseletében M. L. Noort, M. K. Bulterman és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,
- a német kormány képviseletében J. Möller és T. Henze, meghatalmazotti minőségben,
- az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítőtje G. M. De Socio avvocato dello Stato,
- az Európai Bizottság képviseletében W. Roels és C. Soulay, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a előtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a előtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következ?

Ítéletet

1 Az elzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az X, természetes személy és a Staatssecretaris van Financiën (pénzügyi államtitkár, Hollandia) között, jövedelemadónak és társadalombiztosítási járuléknak az 1998–2006. pénzügyi évek vonatkozásában történ? utólagos megállapításáról szóló határozat tárgyában terjesztették el?.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A Szerződés [Amszterdami Szerződéssel hatályon kívül helyezett] 67. cikkének végrehajtásáról szóló, 1988. június 24-i 88/361/EGK tanácsi irányelv (HL 1988. L 178., 5. o.; magyar nyelv? kiadás 10. fejezet, 1. kötet, 10. o.) 1. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A következ? rendelkezések sérelme nélkül a tagállamok eltörlik a tagállamokban honos személyek közötti t?kemozgásokra vonatkozó korlátozásokat. Az irányelv alkalmazásának megkönnyítése érdekében a t?kemozgások osztályozása az I. mellékletben foglalt nomenklatúrával összhangban történik.”

4 A 88/361 irányelv I. mellékletében, annak VI. pontja alatt felsorolt t?kemozgások között szerepelnek a „[m]?veletek pénzügyi intézményeknél vezetett folyószámlákkal és betéti számlákkal”, amelyek közé tartoznak többek között a „[n]em honos személyek által belföldi pénzügyi intézményekkel végrehajtott m?veletek”.

A holland jog

5 Az Algemene Wet inzake Rijksbelastingen (az adózás rendjéről szóló törvény; a továbbiakban: AWR) 16. cikke kimondja:

„(1) Ha valamely körülmény alapján okkal feltételezhet?, hogy az adómegállapítás elmaradására vagy az alacsonyabb összeg? adó megállapítására jogsért?en került sor, [...] az adóhatóság jogosult az elmaradt adó utólagos megállapítására [...].

[...]

(3) Az utólagos adómegállapításról szóló határozat meghozatalára való jogosultság az adókötelezettség keletkezésének időpontjától számított öt év alatt évül el. [...]

(4) Ha az adó tárgyának valamely külföldön található vagy külföldön keletkezett része vonatkozásában megállapított adó összege túl alacsony, az utólagos megállapításra való jogosultság a (3) bekezdés első mondatától eltér?en az adókötelezettség keletkezésének időpontjától számított tizenkét év alatt évül el.”

Az alapeljárás és az elzetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdések

6 2002 májusában panaszt nyújtottak be a Wet toezicht effectenverkeer (az értékpapír-kereskedelem felügyeletéről szóló törvény) megsértése okán. Ezt követően bünygy nyomozást indítottak, amelynek keretében X-et több alkalommal kihallgatták.

7 2009. január 13-ii levelében X egy Svájcban lévő banknál a 2004. év elejéig kódnéven fenntartott számlájára, illetve egy Luxemburgban lévő banknál ugyanezen 2004. év eleje óta fenntartott számlájára vonatkozó információkat közölt a holland adóhatósággal, amelyeket nem tartalmaztak a levelét megelőző évek adóbevallásai.

8 2010. július 27-én az Officier van Justitie (ügyész, Hollandia) megküldte az adóhatóságnak a nyomozás eredményét. 2010. november 30-án utólagos adómegállapításról szóló határozatokat fogadtak el az 1998–2006. évek vonatkozásában.

9 X fellebbezett ezen utólagos adómegállapításokkal szemben a Rechtbank te Breda (bredai elsőfokú bíróság, Hollandia) elött. 2012. szeptember 12-ii ítéletében e bíróság megállapította, hogy az AWR 16. cikkének (4) bekezdése szerinti úgynevezett meghosszabbított utólagos adómegállapítási elévülési idő alkalmazásával a 2004. és az azt megelőző évek vonatkozásában meghozott, utólagos adómegállapításról szóló határozatok meghozatalára nem a 2009. június 11-ii X és Passenheim-van Schoot ítélet (C-155/08 és C-157/08, EU:C:2009:368) értelmében vett kellő körültekintéssel került sor. Az említett bíróság mindazonáltal az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésében szereplő „standstill” klauzula alapján úgy ítélte meg, hogy a tőke szabad mozgása, és így az ezen ítéletből eredő ítélkezési gyakorlat nem volt alkalmazandó az utólagos adómegállapításra, amennyiben az a svájci bankszámlát érintette. Ezen indokok alapján e bíróság – a jövedelem X és felesége közötti megosztásának korrigálásától eltekintve – fenntartotta a 2003-ra és az azt megelőző évekre vonatkozó utólagos adómegállapításról szóló határozatok hatályát, és a 2004-re vonatkozó utólagos adómegállapításról szóló határozatban megállapított összeget csökkentette a luxemburgi bankszámlára vonatkozó adó összegével.

10 Az adóellenőrző fellebbezést nyújtott be a Rechtbank te Breda (bredai elsőfokú bíróság) ítéletével szemben a Gerechtshof te 's-Hertogenboschhoz ('s-Hertogenboschi fellebbviteli bíróság, Hollandia), amennyiben ezen ítélet a 2004. évre vonatkozó utólagos adómegállapítást érintette, azzal védekezve, hogy nem kellő körültekintéssel jártak el. A maga részéről X csatlakozó fellebbezést nyújtott be a Gerechtshof te 's-Hertogenboschhoz ('s-Hertogenboschi fellebbviteli bíróság) ezen ítélettel szemben, amennyiben az a Rechtbank te Breda (bredai elsőfokú bíróság) előtti jogvitában érintett összes év tekintetében tett utólagos adómegállapításra vonatkozott, és vitatta ennek keretében azt a tényt, hogy az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésében szereplő „standstill” klauzula azzal a következménnyel jár, hogy a tőke szabad mozgása nem alkalmazható a svájci bankszámlája vonatkozásában.

11 A Gerechtshof te 's Hertogenbosch ('s hertogenboschi fellebbviteli bíróság) megalapozatlanként elutasította az adóellenőrző fellebbezését. X csatlakozó fellebbezését illetően a bíróság elfogadhatatlannak ítélte azt, amennyiben az 2003-ra és az azt megelőző évekre, valamint 2005-re és 2006-ra vonatkozó utólagos adómegállapításról szóló határozatokat érintette, viszont megalapozottnak ítélte a 2004. évre vonatkozó utólagos adómegállapítást érintő részében. E tekintetben az említett bíróság úgy ítélte meg, hogy a svájci bankszámlára vonatkozó utólagos adómegállapítás teljes mértékben a 2009. június 11-én X és Passenheim-van Schoot ítéletben (C-155/08 és C-157/08, EU:C:2009:368) eredő ítélkezési gyakorlat alá tartozik. Ugyanezen bíróság szerint az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdése nem volt alkalmazható az alapügyre, mivel az AWR 16. cikkének (4) bekezdése szerinti intézkedés általános, közvetlen befektetéssel, pénzügyi szolgáltatások nyújtásával vagy értékpapírok tőkepiacokra történő bevezetésével nem összefüggő helyzetekben is alkalmazható intézkedés volt, amelyek az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésében kifejezetten említett kategóriák.

12 X és a pénzügyi államtitkár a Gerechtshof te 's Hertogenbosch ('s hertogenboschi fellebbviteli bíróság) ítélete ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett el a Hoge Raad der Nederlanden (holland legfelsőbb bíróság) előtt. A pénzügyi államtitkár úgy érvel, hogy a Gerechtshof te 's Hertogenbosch ('s hertogenboschi fellebbviteli bíróság) tévesen állapította meg, hogy az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésének hatálya nem terjed ki az olyan intézkedésekre, mint amilyen a 2004. év vonatkozásában a svájci bankszámla jövedelmeire az AWR 16. cikkének (4) bekezdése szerinti utólagos adómegállapítási elévülési idővel alkalmazott utólagos adómegállapítás.

13 A Hoge Raad der Nederlanden (holland legfelsőbb bíróság) kétségeit fejezi ki először is azon kérdést illetően, hogy az érintett nemzeti jogszabályok tárgya vagy az e nemzeti jogszabályok által korlátozott ügylet határozza-e meg az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésének tárgyi hatályát. E tekintetben megállapítja egyrészt, hogy az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésében található, a korlátozások „alkalmazására” való hivatkozás az utóbbi értelmezést alátámasztó érvek között. Egyébiránt megállapítja, hogy az első megfoszthatja e rendelkezést a hatékony érvényesülésének lényegétől. Másrészt megállapítja, hogy az előbbi értelmezést alátámasztó érvet tartalmaz az 1995. december 14-én Sanz de Lera és társai ítélet (C-163/94, C-165/94 és C-250/94, EU:C:1995:451). Ezen ítéletben a Bíróság megállapította, hogy nem tartozik az EK-Szerződés 73C. cikke (1) bekezdésének (jelenleg EUMSZ 64. cikk (1) bekezdés) hatálya alá az olyan szabályozás, amely a pénzürmék, bankjegyek vagy látra szóló csekkek minden kivételére általánosan alkalmazandó, beleértve azokat a kiviteket is, amelyek a harmadik országokban nem függenek össze közvetlen befektetéssel, letelepedéssel, pénzügyi szolgáltatások nyújtásával vagy értékpapírok tőkepiacokra történő bevezetésével.

14 Másodszor a Hoge Raad der Nederlanden (holland legfelsőbb bíróság) kétségeit fejezi ki azon kérdést illetően, hogy az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdést úgy kell-e értelmezni, hogy az csak a pénzügyi szolgáltatóra alkalmazandó, és e szolgáltatások nyújtásának feltételeit vagy szabályait meghatározó nemzeti jogra vonatkozik. E tekintetben megállapítja egyrészt, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat időpontjában folyamatban lévő és a 2015. május 21-én Wagner-Raith ítélet (C-560/13, EU:C:2015:347) alapjául szolgáló ügyben a kérdést előterjesztő bíróság és az Európai Bizottság az ilyen értelmezés mellett szállt síkra. Másrészt megállapítja, hogy ezen értelmezéssel szemben az hozható fel, hogy az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésének szövege nem támasztja alá azt, és e rendelkezés tényleges értelme ezért rendkívül szűk.

15 Harmadik és utolsósorban a Hoge Raad der Nederlanden (holland legfelsőbb bíróság) azt vizsgálja, hogy az AWR 16. cikke (4) bekezdésének egy svájci banknál fenntartott számla esetében X-re történő alkalmazását felöleli-e az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésében szereplő „a

harmadik országokba irányuló vagy onnan származó olyan tőkemozgás [korlátozása], [...] amely [...] pénzügyi szolgáltatások nyújtásával [...] függ össze” kifejezés. E tekintetben megállapítja, hogy jöllehet az értékpapírszámla fenntartása pénzügyi szolgáltatásnak tekinthető a 2009. június 11-ii X és Passenheim-van Schoot ítélet (C-155/08 és C-157/08, EU:C:2009:368) alapján, ezen ítélet az EK 49. és az EK 56. cikk (jelenleg EUMSZ 56. és EUMSZ 63. cikk) értelmezésére vonatkozik, és kétség merülhet fel, hogy ugyanígy kell-e értelmezni az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdését.

16 E körülmények között a Hoge Raad der Nederlanden (holland legfelsőbb bíróság) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Az olyan korlátozások alkalmazására is kiterjed-e a korlátozások harmadik országokra történő alkalmazása fenntartásának az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésében rögzített elve, amelyek a szóban forgó meghosszabbított utólagos adómegállapítási elévülési időhöz hasonló nemzeti szabályozás alapján vannak hatályban, amely olyan esetekben is alkalmazható, amelyek nem közvetlen befektetéssel, pénzügyi szolgáltatások nyújtásával vagy értékpapírok tőkepiacokra történő bevezetésével függnek össze?

2) Olyan korlátozásokra is vonatkozik-e a pénzügyi szolgáltatások nyújtásával összefüggő tőkemozgásra vonatkozó korlátozások alkalmazása fenntartásának az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésében rögzített elve, amelyek a szóban forgó meghosszabbított utólagos adómegállapítási elévülési időhöz hasonlóan sem a szolgáltatóra nem vonatkoznak, sem a szolgáltatások nyújtásának feltételeit vagy szabályait nem határozzák meg?

3) Az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdése értelmében vett »pénzügyi szolgáltatások nyújtásával összefüggő tőkemozgás« körébe tartozik-e a jelen ügyben szereplőhöz hasonló olyan helyzet is, amelyben a tagállamok egyikében lakóhellyel rendelkező személy (értékpapír)számlát nyitott egy Unión kívüli banknál, és a válasz attól függ-e, hogy az említett bank ennek keretében végez-e tevékenységeket, és ha igen, milyen mértékben, a számlatulajdonos részére?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Előzetes megjegyzések

17 Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésének értelmezésére vonatkoznak, amely szerint az EUMSZ 63. cikk rendelkezései nem érintik azoknak a nemzeti vagy uniós jogszabályok alapján 1993. december 31-én hatályban lévő korlátozásoknak a harmadik országokra történő alkalmazását, amelyeket a harmadik országokba irányuló vagy onnan származó olyan tőkemozgás tekintetében fogadtak el, amely közvetlen befektetéssel – az ingatlanbefektetéseket is beleértve –, letelepedéssel, pénzügyi szolgáltatások nyújtásával vagy értékpapírok tőkepiacokra történő bevezetésével függ össze.

18 Meg kell állapítani egyrészt, hogy e kérdések azon feltevésen alapulnak, hogy az alapügyben szóban forgó szabályozás, amely utólagos adómegállapítási elévülési időt ír elő, a tőke szabad mozgása EUMSZ 63. cikk szerinti korlátozásának minősül.

19 Másrészt kiténik az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, hogy e szabályozás 1991. június 8-án lépett hatályba. Az említett szabályozás alkalmazandó volt tehát az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésében előírt időpont, 1993. december 31. előtt, így megfelel az e rendelkezésben előírt időbeli kritériumnak.

Az első kérdésről

20 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdést úgy kell-e értelmezni, hogy az az olyan nemzeti szabályozásra is alkalmazandó, amely az e rendelkezésben foglalt tőke szabad mozgásának az alapügyben szóban forgó utólagos adómegállapítási elévülési időhöz hasonló korlátozását írja elő, amennyiben e korlátozás olyan esetekben is alkalmazandó, amelyek nem közvetlen befektetéssel, letelepedéssel, pénzügyi szolgáltatások nyújtásával vagy értékpapírok tőkepiacokra történő bevezetésével függnek össze.

21 E tekintetben meg kell állapítani, hogy először is az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy e rendelkezés az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdésében kimondott tilalom alóli eltérést ír elő a nemzeti jog szerint a tőke mozgása vonatkozásában 1993. december 31-én fennálló tilalmak „alkalmazásának” javára, amennyiben azok közvetlen befektetéssel, letelepedéssel, pénzügyi szolgáltatások nyújtásával vagy értékpapírok tőkepiacokra történő bevezetésével függnek össze. Így az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésének alkalmazhatósága nem az ilyen korlátozásokat tartalmazó nemzeti szabályozás tárgyától függ, hanem annak hatásától. E rendelkezés alkalmazandó, amennyiben e nemzeti szabályozás korlátozza a közvetlen befektetéssel, letelepedéssel, pénzügyi szolgáltatások nyújtásával vagy értékpapírok tőkepiacokra történő bevezetésével összefüggő tőke szabad mozgását. Ebből következik, hogy az a tény, hogy az említett szabályozás más helyzetekre is alkalmazható, nem olyan jellegű, hogy akadályozza az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésének alkalmazhatóságát az általa említett körülmények között.

22 Másodszor, ezt az értelmezést a Bíróság ítélkezési gyakorlata megerősítette. A Bíróság ugyanis megállapította, hogy az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozik a tőke szabad mozgásának olyan korlátozása, mint amilyen a külföldről származó osztalékkal szemben alkalmazott hátrányosabb adójogi bánásmód, amennyiben az a részvényes és az érintett társaság közötti tartós és közvetlen gazdasági kapcsolatok létrehozása vagy fenntartása érdekében szerzett olyan részesedéseket érinti, amelyek biztosítják a részvényes számára, hogy ténylegesen részt vegyen e társaság irányításában vagy ellenőrzésében (2016. november 24-i SECIL-ítélet, C-464/14, EU:C:2016:896, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ugyanígy a Bíróság szerint az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésében említett korlátozás, mint a tőke mozgások korlátozása, magában foglalja a „közvetlen befektetést” a tekintetben, hogy e korlátozás minden olyan, természetes vagy jogi személy által végrehajtott befektetésre vonatkozik, amely a tőket biztosító személy és azon társaság közötti tartós és közvetlen kapcsolat létrehozását, illetve fenntartását szolgálja, amelynek részére e tőket gazdasági tevékenység folytatása céljából szánják (lásd ebben az értelemben: 2008. május 20-i Orange European Smallcap Fund ítélet, C-194/06, EU:C:2008:289, 102. pont). Ezen ítéletekből kitűnik, és különösen az azokban szereplő „amennyiben” és „a tekintetben” kifejezésekből, hogy az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésének hatálya nem függ a nemzeti korlátozás különös tárgyától, hanem annak a tőke e rendelkezése szerinti szabad mozgására való hatásától.

23 Az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésének ezen értelmezését nem kérdőjelezi meg a kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott 1995. december 14-i Sanz de Lera és társai ítélet (C-163/94, C-165/94 és C-250/94, EU:C:1995:451). A Bíróság, miután a jelen ítélet 33. pontjában pontosította, hogy a fizetési eszközök kivitele nem tekinthető önmagában tőke mozgásnak, az említett ítélet 35. és 36. pontjában vitathatatlanul megállapította, hogy nem tartozik az EK-Szerződés 73C. cikke (1) bekezdésének (jelenleg EUMSZ 64. cikk (1) bekezdés) hatálya alá az olyan nemzeti szabályozás, amely a pénzügyi, bankjegyek vagy látra szóló csekkek minden kivételére általánosan alkalmazandó, beleértve azokat a kivételeket is, amelyek a harmadik országokban nem függnek össze közvetlen befektetéssel, az ingatlanbefektetést is ide értve, letelepedéssel, pénzügyi szolgáltatások nyújtásával vagy értékpapírok tőkepiacokra történő bevezetésével. Mindazonáltal ugyanezen ítélet 37. pontjában a Bíróság megállapította, hogy a

tagállamok jogosan ellenőrizhetik az érintett átutalások és tranzakciók jellegét és valóságát annak biztosítása érdekében, hogy az ilyen átutalásokat ne használják olyan tőkemozgások érdekében, amelyek éppen az EK-Szerződés 73C. cikke (1) bekezdésében engedélyezett korlátozások tárgyát képezik. Az 1995. december 14-ii Sanz de Lera és társai ítéletből (C-163/94. sz.-165/94 és C-250/94, EU:C:1995:451) következik, hogy a tagállamok hivatkozhatnak az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésre, amennyiben a nemzeti szabályozás az e rendelkezésben érintett tőkemozgásra alkalmazandó.

24 Harmadszor meg kell állapítani, hogy az olyan értelmezés, amely szerint az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdés csak abban az esetben alkalmazható, ha a szóban forgó nemzeti szabályozás kizárólag az e rendelkezésben foglalt tőkemozgást érinti, ellentétes az utóbbi hatékony érvényesülésével. Amint azt ugyanis a holland kormány megállapította a Bírósághoz benyújtott észrevételeiben, az ilyen értelmezés azzal a következménnyel járna, hogy arra kényszerít minden tagállamot, hogy annak érdekében, hogy élhessenek az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdése szerinti tilalmak alkalmazásának lehetőségével, 1994. január 1-je előtt vizsgálják felül a nemzeti jogszabályukat annak érdekében, hogy pontosan e rendelkezés hatályához igazítsák azokat.

25 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdést úgy kell-e értelmezni, hogy az az olyan nemzeti szabályozásra is alkalmazandó, amely az e rendelkezésben foglalt tőke szabad mozgásának az alapügyben szóban forgó utólagos adómegállapítási elévülési időhöz hasonló korlátozását írja elő, amennyiben e korlátozás olyan esetekben is alkalmazandó, amelyek nem közvetlen befektetéssel, letelepedéssel, pénzügyi szolgáltatások nyújtásával vagy értékpapírok tőkepiacokra történő bevezetésével függnek össze.

A harmadik kérdésről

26 A második kérdés előtt vizsgálandó harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a tagállamok egyikében lakóhellyel rendelkező személy által valamely, az alapügyben szereplőhöz hasonló Unión kívüli banknál történő értékpapírszámla nyitása az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdése szerinti pénzügyi szolgáltatások nyújtásával összefüggő tőkemozgás fogalma alá tartozik-e.

27 E tekintetben meg kell állapítani, hogy először is, mivel a „tőkemozgások” fogalmának meghatározása hiányzik az EUM-Szerződésből, a Bíróság a 88/361 irányelv I. mellékletét képező nomenklatúrájának jelzésértéket tulajdonított, figyelembe véve, hogy e melléklet bevezetésében foglaltaknak megfelelően az abban szereplő lista nem kimerítő (2015. május 21-ii Wagner-Raith ítélet, C-560/13, EU:C:2015:347, 23. pont, valamint a Bíróság ítélkezési gyakorlata). Márpedig, amint a Bizottság a Bírósághoz benyújtott észrevételeiben megállapította, e melléklet a VI. pontja alatt felsorolja a „[m]űveletek[et] pénzügyi intézményeknél vezetett folyószámlákkal és betéti számlákkal”, amelyek közé tartoznak többek között a „[n]em honos személyek által belföldi pénzügyi intézményekkel végrehajtott műveletek”. Értékpapírszámla olyan banknál történő nyitása, mint amilyen az alapügyben szerepel, ennél fogva a „tőkemozgások” fogalma alá tartozik.

28 Másodszor, a Bíróság úgy ítélte meg, hogy valamely nemzeti intézkedés akkor tarthat az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésében előírt eltérés hatálya alá, ha olyan tőkemozgásokra vonatkozik, amelyek kellően szoros kapcsolatban állnak a pénzügyi szolgáltatások nyújtásával, amely megköveteli, hogy okozati viszony legyen a tőkemozgások és a pénzügyi szolgáltatások nyújtása között (lásd ebben az értelemben: 2015. május 21-ii Wagner-Raith ítélet, C-560/13, EU:C:2015:347, 43. és 44. pont).

29 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az értékpapírszámla valamely banknál történő megnyitása okozta tőkemozgások pénzügyi szolgáltatások nyújtásával jár. Egyrészt ugyanis nem

vitatott, hogy e bank e számla birtokosa számára az említett számla kezelésére irányuló szolgáltatásokat nyújt, amelyeket pénzügyi szolgáltatások nyújtásának kell tekinteni.

30 Másrészt ok?okozati összefüggés áll fenn az érintett t?kemozgások és a pénzügyi szolgáltatások nyújtása között, mivel a birtokos a t?kéjét egy értékpapírszámlán helyezi el, azon tény okán, hogy ellentételezésként a banktól számlakezelési szolgáltatásokat kap. Ennélfogva az olyan helyzetben, mint amilyen az alapügyben szerepel, kell?en szoros kapcsolat áll fenn a t?kemozgások és a pénzügyi szolgáltatások nyújtása között.

31 Ebb?l következik, hogy azt kell válaszolni a harmadik kérdésre, hogy a tagállamok egyikében lakóhellyel rendelke? személy által valamely, az alapügyben szerepl?höz hasonló Unión kívüli banknál történ? értékpapírszámla nyitása az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdése szerinti pénzügyi szolgáltatások nyújtásával összefügg? t?kemozgás fogalma alá tartozik.

A második kérdés?l

32 Második kérdésével a kérdést el?terjeszt? bíróság arra vár választ, hogy az a lehet?ség, hogy az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdés elismeri, hogy a tagállamok korlátozásokat alkalmazhatnak a pénzügyi szolgáltatások nyújtásával összefügg? t?kemozgásokra, érvényes az olyan korlátozásokra is – mint az alapügyben szóban forgó utólagos adómegállapítási elévülési id? –, amelyek nem érintik sem a szolgáltatót, sem pedig a szolgáltatásnyújtás feltételeit és szabályait.

33 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdése alkalmazásának meghatározó feltétele arra az ok?okozati viszonyra vonatkozik, amely a t?kemozgások és a pénzügyi szolgáltatások nyújtása között áll fenn, nem pedig a vitatott nemzeti intézkedés személyi hatályára vagy annak az ilyen szolgáltatások nyújtójával – nem pedig címzettjével – fennálló kapcsolatára. E rendelkezés hatályát ugyanis a korlátozások alá vonható t?kemozgásokra utalással határozták meg (2015. május 21?i Wagner?Raith ítélet, C?560/13, EU:C:2015:347, 39. pont).

34 Következésképpen az a körülmény, hogy valamely nemzeti intézkedés els?sorban a befektet?re és nem a pénzügyi szolgáltatóra vonatkozik, nem zárja ki, hogy ez az intézkedés az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozzon (2015. május 21?i Wagner?Raith ítélet, C?560/13, EU:C:2015:347, 40. pont). Ugyanígy az a körülmény, hogy valamely nemzeti intézkedés nem áll kapcsolatban valamely pénzügyi szolgáltatás nyújtásának feltételeivel vagy szabályaival, nem akadályozza annak, hogy ezen intézkedés e rendelkezés hatálya alá tartozzon.

35 Ebb?l következik, hogy azt kell válaszolni a második kérdésre, hogy az a lehet?ség, hogy az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdés elismeri, hogy a tagállamok korlátozásokat alkalmazhatnak a pénzügyi szolgáltatások nyújtásával összefügg? t?kemozgásokra, érvényes az olyan korlátozásokra is – mint az alapügyben szóban forgó utólagos adómegállapítási elévülési id? –, amelyek nem érintik sem a szolgáltatót, sem pedig a szolgáltatásnyújtás feltételeit és szabályait.

A költségekr?l

36 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vev? felek számára a kérdést el?terjeszt? bíróság el?tt folyamatban lév? eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekr?l. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthet?k meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (kilencedik tanács) a következ?képpen határozott:

1) Az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó az olyan nemzeti szabályozásra, amely az e rendelkezésben foglalt t?ke szabad mozgásának az alapügyben szóban forgó utólagos adómegállapítási elévülési id?höz hasonló korlátozását

írja el?, amennyiben e korlátozás olyan esetekben is alkalmazandó, amelyek nem közvetlen befektetéssel, letelepedéssel, pénzügyi szolgáltatások nyújtásával vagy értékpapírok tőkepiacokra történő bevezetésével függnek össze.

2) A tagállamok egyikében lakóhellyel rendelkező személy által valamely, az alapügyben szereplőhöz hasonló, Európai Unión kívüli banknál történő értékpapírszámla nyitása az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdése szerinti pénzügyi szolgáltatások nyújtásával összefüggő tőkemozgás fogalma alá tartozik.

3) Az a lehetőség, hogy az EUMSZ 64. cikk (1) bekezdése elismeri, hogy a tagállamok korlátozásokat alkalmazhatnak a pénzügyi szolgáltatások nyújtásával összefüggő tőkemozgásokra, érvényes az olyan korlátozásokra is – mint az alapügyben szóban forgó utólagos adómegállapítási elévülési idő –, amelyek nem érintik sem a szolgáltatót, sem pedig a szolgáltatásnyújtás feltételeit és szabályait.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: holland.